

православното руско духовенство, и като доброжелател на православния и многоизпитания български народъ, съ когото бѣше се запозналъ главно отъ разговоритѣ си съ автора на тия бѣлѣжки. Той тѣй сѣщо не раздѣляше свободата отъ християнската религия, но намѣрваше, че православната форма на тази религия благоприятствува много повече на свободата отколкото формата на римския католицизъмъ съ непогрѣшимъ Папа на чело. На изпращане той ни сѣщо благослови и пожела сърдечно успѣхъ въ нашата патриотическа мисия, но прибави да каже, че най-голѣмитѣ си надежди за нашето освобождение трѣба да възлагаме на православна Русия, естествена покровителка и защитница на християнскитѣ народонаселения въ изтокъ.

На 9/21 септемврия, слѣдъ като чакахме часа до 2 слѣдъ пладне пощата, безъ да получимъ нищо отъ никждѣ, ние се рѣшихме да идемъ да посѣтимъ редакторитѣ на нѣкои отъ по-главнитѣ парижки вѣстници въ онова врѣме, каквито бѣха *Journal des Débats*, *le Temps*, *la Liberté* и други нѣкои. Въ редакциитѣ на тия вѣстници, за които бѣхме се снабдили съ прѣпорѣжка отъ нѣкои приятели, ни приеха твърдѣ вѣжливо. Ние имъ дадохме каквито свѣдѣния поискаха за България и ги помолихме да се отзоватъ въ полза на тази злочеста страна. Освѣнъ *Journal des Débats*, който въ оново врѣме туркофилствуваше и на който директорътъ си клатѣше просто съ пълно хладнокрѣвие главата при описването отъ насъ отчаяно положение на България, почти всички други се отнесоха по-много или по-малко съчувствено и ни успокояваха съ увѣрение, че това положение непрѣмѣнно ще се измѣни.

Но ние не бѣхме захванали още мисията си, за да